

ADVOKATFIRMAET
JON PALLE BUHL

Advokat Per Harder

dk

En redegørelse
vedrørende reglerne for registrering af domænenavne under
topdomenet.dk

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side	
I	<u>Kommissorium - undersøgelsens formål</u>	3
II	Internettet	5
1	Internettets retsunivers og grundregler	5
2	Administrationen af DNS i Danmark	7
III	Danske regelsæt vedrørende dk-domænenavne	8
1	Reglerne af 13.06.1996	8
2	Januar 1997-reglerne	10
3	DIFO's regelsæt 2000 -	13
IV	Forløbet omkring ændringerne i januar 1997	15
1	DIFO's hypoteser	15
2	De stedfundne registreringer i januar 1997	16
3	Forklaringer angående det nærmere forløb	17
V	Analyse af retstilstanden	22
A	Regelsættenes karakter.	
1	Hjemmelssynspunkter	22

- 2 Reglernes tidsmæssige gyldighed
- 3 Registrering, prioritet og prøvelse
- B DIFO's kompetence
 - 1 Gældende regler
 - 2 Aftalesynspunkter
 - 3 Foreningsretlige regler
- C Etablerede rettigheder

VI **Undersøgelsens resultater**

- A Overgangen fra 1996-reglerne til 1997-reglerne
- B Insider-vinklen
- C Mulige konsekvenser
 - 1° Krav fra DIFO ?
 - 2° Lovovertrædelser ?
 - 3° Inddragelse af registrerede domænenavne ?

I Kommissoriet for og formålet med undersøgelsen

Bestyrelsen for Dansk Internet Forum (DIFO) besluttede i efteråret 2000 at iværksætte en advokatundersøgelse og at anmode undertegnede, advokat Per Harder om at forestå denne undersøgelse, hvis sigte er at afdække visse forhold omkring registreringen af dk-domænenavne umiddelbart efter den ændring af de herom gældende regler, som fandt sted den 15. januar 1997.

I kommissoriet for undersøgelsen, der i sin endelige skikkelse er fremsendt i slutningen af januar 2001, er genstanden for undersøgelsen beskrevet således:

"Udrederen anmodes om at redegøre for, under hvilke faktiske og retlige omstændigheder overgangen fra de tidligere regler til det nye, liberaliserede regelsæt for registrering af dk-domænenavne i januar 1997 fandt sted.

I den forbindelse anmodes udrederen om at forholde sig til, om de indtil januar 1997 gældende regler og vedtagelser, fastsat af Foreningen af Internet-Leverandører (FIL) for registrering af .dk-domænenavne, samt andre relevante - herunder foreningsretlige - regler blev fulgt, og om det i forbindelse med forløbet efter ændringerne af regelsættet kan konstateres, at der er registreret dk-domænenavne af eller for personer, der ved registreringen har haft en viden om de nye regler, som almenheden ikke har haft.

I det omfang udrederen konstaterer, at sådanne regler og vedtagelser ikke er blevet fulgt eller at der er gjort brug af sådan særlig viden, anmodes udrederen om at tilkendegive sin vurdering af.

om der har været og endnu vil være retligt grundlag for, at der fra DIFO's side rejses krav - efter andet end varemærke- eller kendetegnsretlige regler og synspunkter - mod nogen, hvis domæneregistrering hidrører fra perioden omkring ændringens ikraftsættelse, uanset om den/de pågældende selv lod denne registrering foretage, eller afleder deres ret fra aftale med en tidligere registrant;

om der i forbindelse med det beskrevne forløb er begået overtrædelser af strafferetlige, markedsføringsretlige eller lignende regelsæt;

hvilke reaktionsmuligheder DIFO i dag måtte have i anledning af det passerede, herunder mulighed for at kalde domænenavne tilbage eller give mulighed for genregistrering efter DIFO's nærmere bestemmelse, eller om en sådan tilbagekaldelse mv. i givet fald vil kunne påføre DIFO et erstatningsretligt ansvar.

I forbindelse med sin udredning anmodes udrederen om at søge forklaringer indhentet fra den personkreds, der deltog i det skitserede forløb, januar 1997, herunder personer fra bestyrelsen i FIL samt medarbejdere i det daværende DK Net A/S. Det bemærkes, at ingen som udgangspunkt har nogen juridisk pligt til at udtale sig herom, men at der formentlig vil være en generel forståelse for ønsket om, at disse forhold bringes på det rene. I det omfang ansatte i det daværende DK Net A/S er underkastet tavshedsforpligtelser anmodes udrederen om at søge disse tavshedsforpligtelser lempet ved henvendelse til de relevante parter."

II Internettet

1. Internettets retsunivers og grundregler

Internettet er udviklet til brug for offentlige myndigheder i USA, oprindeligt til militære formål, men blev åbnet for kommerciel brug i begyndelsen af 1990'erne. Der findes efter det oplyste ingen lovgivning om eller central styring af nettet, og brugen af dette hviler i sin oprindelse på aftaler mellem USA's regering og forskellige sammenslutninger og virksomheder.

De tilsluttede brugeres "adresse" på nettet er knyttet til og registreret i det såkaldte Domain Name System (DNS), som tildeler de enkelte brugere et domænenavn, der er sammensat af bogstaver og/eller tal.

Dette system er således forudsætningen for den interesse, der knytter sig til konstruktionen og besiddelsen af individuelle adresser på internettet i form af navne. Teknisk set er disse domænenavne imidlertid blot en slags kodeord, som ved transmitteringen mellem de forskellige maskiner omsættes til den egentlige adresse, der består af en serie tal (såkaldte IP-numre).

Domænenavnesystemet er inddelt i forskellige "lag", hvoraf det øverste i henhold til ovennævnte aftaler administreres af en privat organisation ved navn ICANN.

Umiddelbart herunder ligger som næste lag de såkaldte topdomæner (TLD), der er inddelt dels i nogle få beskrivende (generiske) TLD'er (med com som det formentlig mest kendte og udbredte), dels i en lang række lindekode-betegnelser, som er tildelt de enkelte landområder ud fra en bestående ISO-klassifikation. For Danmarks vedkommende benyttes således topdomænet .dk.

De enkelte domænenavne under et hvilket som helst topdomæne suppleres med et eller flere undernavne (1., 2. og 3.-ordens domæner). Herved opnås i princippet, at de enkelte brugeres domænenavne er unikke, d.v.s. adskiller sig fra alle andre brugeres domænenavne, på samme måde som de underliggende numeriske

adresser. Tildelingen og administrationen af topdomæner sker via ICANN (tidligere IANA), der har opbygget forskellige regelsæt, der så at sige danner internettets grundlov. Der er dog som før understreget ikke tale om egentlig lovgivning, men om regler tilblevet ved forslag fra brugerne og forskellige organisationer og herefter vedtaget af ICANN's kompetente organer.

De grundlæggende normer for tildeling af IP-numre og topdomæner samt benyttelse af navneservere og den nærmere administration af hele systemet er samlet i et regelsæt fra 1994, benævnt RFC-1591. Reglerne heri betragtes som grundlæggende for benyttelsen af domænenavne på internettet, både globalt og lokalt. Reglerne postuleres at være bindende for alle, der gør brug af internettets navnesystem, såvel administratorer som brugere.

Disse grundregler blev i maj 1999 suppleret af et dokument benævnt Internet Current Practices - 1 (ICP 1), som navnlig gengiver den i mellemtiden etablerede praksis.

Som et helt grundlæggende princip for adgangen til internettet og brugen af domænenavne anføres i begge de nævnte regelsæt følgende:

"Concerns about "rights" and "ownership" of the domains are inappropriate. It is appropriate to be concerned about "responsibilities" and "service" to the community."

Rettigheder og pligter i hele dette univers hviler på det ovenfor beskrevne grundlag under ICANN's styring. Det er næppe forkert at beskrive retstilstanden således - for at bringe denne ind i kendte rubra - at brugernes adgang til DNS er betinget af, at de, eller nogen på deres vegne, opnår aftale med ICANN om vilkårene for denne adgang.

ICANN har valgt at delegerer sin administration af de enkelte lande-topdomæner - til lokale regeringer, andre lokale myndigheder eller organisationer. En sådan lokal myndighed, der opfylder de tekniske forudsætninger for at kunne administrere DNS under vedkommende topdomæne, og som vil underkaste sig de gældende regler for administration af systemet, vil kunne opnå godkendelse af

ICANN som den myndighed, der styrer systemet i vedkommende landområde og vil i praksis kunne beholde denne status, indtil den måtte blive ændret ved lokal lovgivning, aftaler med en anden organisation, eller misligholdelse af ICANN's regler.

2. Administrationen af DNS i Danmark

For Danmarks vedkommende blev det administrative ansvar for topdomænet .dk oprindelig tildelt en forening ved navn DKUUG. I 1996 overgik administrationen til en nystiftet brancheforening ved navn FIL - Foreningen af Internet Leverandører i Danmark.

Angiveligt opstod der under FIL's administration af ansvaret en del uro, der medførte en del offentlig bevågenhed og foranledigede regeringen til at anmode Forskningsministeriet om at intervenere. Formentlig for at undgå lovgivning på området og en direkte offentlig overtagelse af administrationen stiftedes omkring 1. juli 1999 Dansk Internet Forum, der blev organiseret som en forening med vedtægter godkendt af Forskningsministeriet.

Ifølge DIFO's vedtægter har foreningen bl.a. til formål at fastlægge retningslinierne for tildeling af brugsrettigheder til domænenavne under topdomænet Ak. DIFO er i henhold til sine egne vedtægter

1.4a "Den juridiske person, som efter delegation af ICANN/IANA har ansvaret for registrering og ibrugtagning af Internet-domænenavne under .dk-domænet".

Den tekniske del af registreringen af domænenavne er overladt til et særskilt selskab ved navn DK-Hostmaster A/S, ejet 100% af DIFO. Hostmasterfunktionen i Danmark har hele tiden ligget hos dette selskab, tidligere under navnet DK-Net A/S.

Ved siden af de nævnte aktører i det danske område opererer naturligvis også en del private, kommercielle leverandører af internet- service. En del af de tjenester, som disse firmaer tilbyder kunderne, består i at lade kunderne anvende de af leverandøren registrerede generiske domænenavne som en bestanddel af kundens egen e-mail adresse eller som subdomæne for kundens egen hjemmeside.

Disse leverandører har derfor en interesse i at finde eller udtænke 2. ordens-domæner med en særlig appel til andre virksomheder, og dermed til at sikre sig brugsretten til en række "gode adresser".

III Danske regelsæt vedrørende dk-domænenavne

1. Reglerne af 13.06.1996

Efter det for mig oplyste foreligger det første relevante regelsæt for topdomænet dk i form af en aftale underskrevet den 13. juni 1996 mellem Foreningen af Internetleverandører i Danmark (FIL), som på daværende tidspunkt var godkendt af IANA som "manager" for .dk-området, og det private selskab DK-Net A/S, som ved aftalen overtager funktionen som DK-Hostmaster.

Aftalen angives at vedrøre placering af registreringen af nye domæner under topdomænet.dk, og dens formål var at fastlægge de nærmere retningslinier for den fremtidige registrering af disse, samt at fastlægge DK-Net's funktioner. Endvidere angives det som et formål med aftalen at fastlægge procedurer for udvikling og fastsættelse af reglerne for brug og registrering af domænenavne under Ak. I et bilag A til aftalen angives indeholdt de eksisterende regler, som danner udgangspunkt for denne proces. Det fremgår ikke, hvorfra de nævnte "eksisterende regler" afleder deres gyldighed, og jeg opfatter dem som fastlagt eller formaliseret ved selve aftalen.

Aftalen skulle ifølge sit indhold være gældende fra underskriften og frem til 31/12 1998. De nævnte tilhørende regler i bilag A må tilsvarende formodes at være i kraft fra den 13/6 1996. Deres gyldighedsperiode fremgår ikke af reglerne selv, men det anføres derimod i aftalens § 8, at reglerne til enhver tid kan ændres af hostmasterudvalget, der er underordnet foreningens bestyrelse, og at sådanne ændringer i givet fald vil træde i kraft 30 dage efter at være offentliggjort på to nærmere angivne netadresser.

Uanset at der som anført formelt set er tale om en aftale mellem en privat forening (dog med en vis officiel status) og et privat selskab, tilstræber denne at fastlægge generelle regler for adgangen til at få registreret domænenavne samt proceduren for de hermed

forbundne handlinger. Det fremgår således af aftalens § 4, at enhver kan få registreret domænenavne, hvilket dog ikke fuldt ud harmonerer med reglerne i bilag A, if. nedenfor, og at dette sker ved henvendelse til et af foreningens medlemmer eller til DK-Net. Sidstnævnte påser som hostmaster, at de gældende krav overholdes, herunder foreningens "navnepolitik". Der er endvidere givet regler om muligheden for at inddrage uddelte domænenavne.

Aftalen synes at indeholde en naturlig forudsætning om at foreningen har fastlagt og vil fastlægge en generel og for alle tilgængelig navnepolitik, sammenholdt igen nærmere nedenfor om bilag A.

Endvidere indeholder aftalens § 4.8-9 som noget ganske væsentligt en forudsætning om, at navneansøgninger skal prøves af DK-Hostmaster (inden for 5 arbejdsdage), og at denne prøvelse kan munde ud i en godkendelse eller en afvisning.

Endelig skal det nævnes, at aftalen i §§ 8-9 indeholder regler om et hostmasterudvalg under FIL, hvortil DK-Hostmaster's afgørelser kan appelleres. Dette udvalgs afgørelser kan i særlige tilfælde af principiel natur appelleres videre til foreningens bestyrelse.

Reglerne i bilag A

Disse regler skal ikke her gengives i deres fulde udstrækning, men som nogle væsentlige principper skal følgende nævnes:

§ A.2 foreskriver, at hostmaster kan kræve en begrundelse for enhver ansøgning om registrering af et domænenavn, idet et sådant navn skal svare til den pågældende virksomheds navn, varemærke el.lign.

Enkeltpersoner var efter disse regler ikke berettiget til at få registreret domænenavne, og juridiske enheder kunne alene få reserveret (registreret?) eet domænenavn. Visse typer af navne kunne slet ikke registreres, herunder eksempelvis danske stednavne samt branchebetegnelser. Almindeligt kendte virksomhedsnavne o.lign. kunne kun tildeles de retmæssige indehavere af sådanne.

Herudover skulle DK-Hostmaster afvise navne, som skønnedes at kunne give anledning til misforståelser, forvekslinger m.v.

§ A.3 indeholder nogle tekniske forskrifter for ansøgninger og registrering, bl.a. baseret på et ønske om at kunne fastslå prioriteten for de forskellige anmeldelser.

A.4 fastslår prior tempore-princippet og fastsætter en række yderligere betingelser for registrering af et ønsket domænenavn. Herunder understreges det på ny, at ansøgeren skal have en ret til at bruge navnet. Brugen må således ikke stride mod tredjemands immaterielle rettigheder, ej heller på anden måde være ulovlig eller i strid med "almindelige etiske regler på internettet".

Det tilføjes dog, at DK-Hostmaster ikke har mulighed for at kontrollere, om en ansøgning opfylder de nævnte betingelser.

Uanset denne erkendte og væsentlige skavank ved prøvelsessystemet, hedder det i § AAA, at hvis et domænenavn er registreret, tilkommer brugsretten til dette den registrerede indehaver.

Endelig indeholder § A.5 en række regler om inddragelse af domænenavne. Herunder fastslår A.5.2 bl.a., at Hostmaster er berettiget til at inddrage et domænenavn, såfremt man efterfølgende konstaterer, at de gældende betingelser for registrering af et domænenavn ikke - eller ikke længere - opfyldes. Denne regel hænger således sammen med forudsætningen om den begrænsede prøvelsesmulighed, som er kommet til udtryk i § A.4.3.

Generelt kan det fastslås, at 1996-reglerne byggede på et prøvelsessystem og indeholdt nogle forholdsvis restriktive betingelser for overhovedet at kunne få registreret et domænenavn under dk.

2. Januar 1997-reglerne

Angiveligt under indtryk af en voksende kritik af den måde, hvorpå 1996-reglerne fungerede i praksis, herunder DK-Hostmaster's vanskeligheder med at anvende registreringsbetingelserne i praksis

- med heraf følgende risiko for vilkårlighed til følge - opstod der allerede i slutningen af 1996 et pres, særligt indenfor FIL's egne rækker, for at få ændret registreringsystemet radikalt.

Det faktiske forløb omkring vedtagelsen og gennemførelsen af de nye regler, som skulle afløse 1996-regelsættet, vil blive forsøgt beskrevet i et selvstændigt afsnit nedenfor. Her skal for systematikken skyld blot refereres hovedlinierne i de nye regler, som blev vedtaget den 15. januar 1997 og sat i kraft samme dag.

De nye regler, der fremtræder som resultatet af en beslutning i FIL's bestyrelse, består af 7 afsnit. Reglerne er kortfattede, enkle og - i forhold til de tidligere regler - stærkt liberaliserede.

Reglerne indeholder i § 1 en definition af kravene til domænenavnenes opbygning.

§ 2 indeholder de få begrænsninger, som stadig skulle gælde, nemlig at anmeldelse af brugen af et domænenavn under Ak skal ske via en leverandør, som er medlem af FIL, og at anmeldelsen udover de elementære oplysninger skal indeholde anmelderens erklæring om, at brugen af navnet ikke vil krænke tredjemands rettigheder. Heri lå, at registrering af navnet ville ske uden en nærmere prøvelse og altså på anmelderens eget ansvar.

Reglerne opretholder dog prior tempore-princippet, idet det efter 4 er en betingelse, at det ønskede domænenavn ikke allerede er registreret.

Kort udtrykt åbnede disse regler således mulighed for at enhver, der ville betale det foreskrevne gebyr (og en årlig afgift for fornyelse), kunne lade et hvilket som helst navn registrere, som ikke allerede var registreret af en anden, uanset det anmeldte navns eventuelle sammenfald med andres (beskyttede) navne, forretningskendetegn, varemærker etc., og uden at være bundet af regler om navnets "sandhed", regler om god markedsføringsskik, eller for den sags skyld almindelig anstændighed. Herved er der naturligvis intet sagt om de materielle virkninger af en eventuel retsstridig registrering, herunder virkningen af en urigtig erklæring fra anmelderen.

Reglerne indeholdt dog 1 § 2 samt i § 4 en ikke nærmere specificeret forudsætning om, at anmelderen på den ene side ville opnå en brugsret til det pågældende domænenavn og på den anden side de facto tage dette navn i brug. Jeg er ikke bekendt med, om der herved hos nogen har eksisteret en forudsætning om, at det ville være i strid med disse regler at foretage en massiv "beslaglæggelse" af brugsretten til en række iøjnefaldende og måske i anden sammenhæng beskyttede navne, alene med det formål at kunne udnytte retten til de pågældende navne økonomisk.

Det skal dog herved bemærkes, at "ibrugtagning" tilsyneladende har skullet opfattes som et mere formelt begreb, idet det blot forudsættes, at anmelderen har sikret sig det pågældende domænenavn sat op til at fungere på mindst to aktive navneservere. Der er næppe nogen, der har forestillet sig at kontrollere den faktiske benyttelse af et anmeldt navn.

Overgangsregler

De nye regler blev udsendt til medlemmerne af FIL elektronisk den 15. januar 1997 kl. 13:00 og sat i kraft samme eftermiddag kl. 15:00. Reglerne blev endvidere udsendt til pressen samme dag. En nærmere redegørelse for forløbet vil blive givet i afsnit N nedenfor.

Det kan imidlertid her konstateres, at FIL's bestyrelse ikke i forbindelse med denne ændring respekterede den 30-dages frist for ændringer, som foreningen havde pålagt sig selv ved § 8.1 i aftalen af 13. juni 1996, jf. ovenfor. Som begrundelse herfor anføres i pressemeddelelsen af 15/1 1997 følgende:

"Reglerne indføres med øjeblikkelig virkning for i videst muligt omfang at forhindre spekulation i liberaliseringen og sikre, at alle står lige på markedet."

Af pressemeddelelsen - som vel strengt taget ikke er en bestanddel af de vedtagne nye regler - fremgår endvidere, at alle anmeldelser, som er indkommet før ikrafttrædelsen af de nye regler den 15. januar 1997 kl. 15:00, vil blive færdigbehandlet efter det gamle regelsæt. I "gamle sager", som har givet anledning til tvivl og krav om dokumentation, eventuel appel, ville anmelderen blive

opfordret til at udfylde en ny anmeldelsesformular, som kunne indgives til DK-Hostmaster med det oprindelige track-nummer frem til den 20/1 1997.

Pressemeddelelsen var i øvrigt ledsaget af et eksemplar af den nye elektroniske anmeldelsesformular, som skulle benyttes herefter, en vejledning hertil, samt endelig en oversigt over internetudbydernes såkaldte FIL-Handle, der skulle indgå i enhver ny anmeldelse. Se nærmere herom nedenfor.

3. DIFO's regelsæt 2000 -

Efter DIFO's stiftelse medio 1999 iværksattes et arbejde for udarbejdelse af et nyt og mere detaljeret regelsæt.

Den første version af disse regler forelå den 21. februar 2000, men reglerne er løbende blevet revideret i løbet af 2000, senest den 9. november 2000 (vers. 03) med ikrafttræden 1. januar 2001. Reglerne er benævnt "Regler for registrering, administration og konfliktløsning vedrørende domænenavne under toplevelsdomænet.dk."

Disse regler er således det aktuelle grundlag for DIFO's - og i næste række DK-Hostmaster's - administration af domænenavnene under .dk.

Reglerne er som nævnt ganske omfattende og tilstræber en mere juridisk/formel korrekt behandling af området, herunder ikke mindst konflikter. Da de nye regler kun delvis er af betydning for besvarelse af de i kommissoriet stillede spørgsmål, skal her kun refereres enkelte hovedpunkter i reglerne.

§ 1 angiver formålet med regelsættet og - direkte og indirekte - hjemlen for disses udstedelse. Det bør noteres, at ændringer i henhold til § 1.3 vil blive gennemført med mindst 1 måneds varsel.

2.1 opretholder prior tempore-princippet, og § 2.2e princippet om, at prøvelsen af et nyanmeldt navn begrænser sig til en kontrol af, at dette ikke allerede er taget i brug af andre. Det understreges her, at registreringen ikke er ensbetydende med, at der erhverves

nogen ret eller noget ejerskab til de navne- eller varemærkerettigheder m.v., der måtte knytte sig til domænenavnet.

2.3 beskriver et gebyrsystem, der bl.a. indebærer, at det ved registreringen erlagte gebyr dækker brugsretten til det anmeldte domæne i ca. 12 måneder, samt at registranten ved fornyelse skal bekræfte, at denne sker i henhold til de af DIFO fastsatte gældende regler for registrering og ibrugtagning af domænenavne under dk. Manglende bekræftelse heraf vil kunne medføre sletning af domænenavnet.

Om sletning og ændring af en domænenavnsregistrering indeholder 2.4 i øvrigt en serie detaljerede regler.

Det er for nærværende undersøgelse et centralt spørgsmål, hvorvidt disse regler har tilbagevirkende kraft med hensyn til anmeldelser og registreringer foretaget under tidligere regelsæt, if. nærmere herom nedenfor.

§ 4.1 indeholder en nyskabelse i form af en ret for DIFO til at bestemme **inddragelse** af registrerede domænenavne, "hvis der skønnes behov for at anvende disse domænenavne i almenhedens interesse". En sådan inddragelse kan efter reglen eventuelt betinge en godtgørelse ^{til} indehaveren.

Endelig indeholder afsnit 5 en serie regler om behandling af tvister, herunder etablering af Klagenævnet for Domænenavne. Det skal fremhæves, at ifølge § 5.2 har dette navn alene kompetence til at behandle sager om, hvorvidt en domæneregistrering er sket i strid med gældende dansk ret og det nye regelsæt, hvor denne registrering har fundet sted efter den 22. februar 2000. Vedrører klagen en tidligere registrering, kan nævnet kun behandle klagen med registrantens samtykke, men i mangel af sådant samtykke kan klagen i stedet behandles af DIFO's bestyrelse - hvis kompetence f.eks. til sletning eller ændring af registrerede navne herefter fremstår som tidsmæssigt ubegrænset. Pudsigt nok kan sådanne afgørelser - der skal være eenstemmige - indbringes for klagenævnet af registranten.

IV Forløbet omkring ændringerne i januar 1997

Det er et led i mit kommissorium at redegøre for, under hvilke faktiske og retlige omstændigheder overgangen fra de tidligere regler til det nye, liberaliserede regelsæt for registrering af dk-domænenavne i januar 1997 fandt sted. Her skal derfor forsøges en beskrivelse af forløbet, i første omgang dog kun af de faktiske omstændigheder.

Min beskrivelse er baseret på

en redegørelse af 13/10 2000 fra DIFO's formand, professor dr.jur. Mads Bryde Andersen,

samtaler med forskellige nøglepersoner, samt

udskrifter omfattende de i perioden 15-31. januar 1997 stedfundne anmeldelser af domænenavne.

1. DIFO's hypoteser.

Det hedder i den nævnte redegørelse fra DIFO's formand bl.a., at formålet med at indføre nye regler i begyndelsen af 1997 var at skabe ens muligheder for alle - også andre end FIL's egne medlemmer - til at drage nytte af liberaliseringen ved [fleks. at](#) ansøge om generiske domæner. Der ligger i denne udtalelse en forudsætning om, at man i januar 1997 ved overholdelse af den gamle 30-dages frist ville have fremmet denne ligestilling.

Der blev i dagene fra den 15/1 til og med den 31/1 1997 anmeldt over 7000 domænenavne, hovedparten heraf fordelt på et begrænset antal udbydere. Der skete i forbindelse med anmeldelserne i de første timer efter reglernes ikrafttrædelse forskellige tekniske fejl (jf. nærmere nedenfor), som kunne have sat de pågældende anmeldere tilbage i køen med risiko for at miste en opnået prioritet med hensyn til en række af de netop anmeldte navne. Disse fejl indikerer, at visse storudbydere havde benyttet sig af deres forhåndsviden om liberaliseringen til at forberede anmeldelser, men blot ikke kunne gøre dette 100% præcist.

I kraft af en ny bestyrelsesbeslutning i FIL blev der imidlertid ydet hjælp til at få rettet disse fejl, således at de oprindelige anmeldere efter "reparation" af fejlen fik bevaret anmeldelsens oprindelige prioritet. Ifølge formandens redegørelse har dette medført en favorisering af navnlig 3 større virksomheder under FIL. Dette forløb menes at kunne skabe et troværdighedsproblem for hele dk-domænet og dermed også for DIFO, selv om foreningen af naturlige grunde ikke kan have noget ansvar for begivenhederne i januar 1997.

Drøftelserne om denne redegørelse har foreløbig ikke medført retsskridt eller vedtagelser - bortset fra beslutningen om nærværende advokatundersøgelse.

2. De stedefundne registreringer i januar 1997.

Jeg har modtaget en liste over alle domæner, som er oprettet ved kørsler i perioden 15. januar - 15. februar 1997, og som er indkommet i perioden 15. januar fra kl.ca 16 til og med den 31. januar.

Listen omfatter i alt 7845 linier, hvor hver linie svarer til 1 anmeldelse, og fylder i udskrift 130 A4-sider.

Da anmeldelserne angiver, fra hvilket FIL-medlem de stammer, indeholder listen altså en dokumentation for, hvilke virksomheder der har foretaget særligt mange anmeldelser i den nævnte periode, herunder hvilke medlemmer, der har foretaget de ovenfor nævnte og nedenfor nærmere beskrevne fejl i forbindelse med den første anmeldelse. En optælling (som jeg dog ikke har kontrolleret) viser, at i alt ca. 88% af anmeldelserne hidrører fra 8 FIL-medlemmer ud af i alt ca. 60 medlemmer.

Det vil føre for vidt at forsøge her at beskrive - selv i grove træk - det typiske indhold af alle disse "hasteanmeldelser". Det er imidlertid tydeligt, at anmelderne har beflittet sig på at sikre sig domænenavne af de typer, som det hidtil ikke var muligt at anmelde, men som kunne bedømmes som kommercielt interessante, enten i kraft af deres individuelle præg (eksempelvis

konkrete bynavne eller firmanavne), eller som følge af deres generiske præg, som dækkende alment benyttede, meget brede begreber (eksempelvis "bolig.dk"), branchebetegnelser o.lign. overbegreber, der må formodes at kunne tiltrække en række virksomheder, som af markedsføringsmæssige grunde gerne vil betale for en plads under en sådan fælles - men altså nu reserveret - paraply.

Selv en overfladisk gennemgang af listerne levner for mig ingen tvivl om, at der er foregået en veltilrettelagt hamstring af gode domænenavne. Alene antallet af navne med en formodet høj markedsinteresse kan heller ikke efterlade nogen tvivl om, at nogle udbydere har glædet sig voldsomt til liberaliseringen og brugt megen tid på at fundere over, hvilke navne man burde sikre sig. Det forholdsvis lave registreringsgebyr har ikke kunnet virke som nogen hæmmende faktor.

Jeg har modtaget en speciel udskrift af visse af de i perioden registrerede domænenavne, som menes opnået i kraft af den særstatus, som FIL's beslutninger omkring den 15. januar 1997 gav visse medlemmer. Det er karakteristisk for denne fortegnelse, at den indeholder mange navne af ovennævnte karakter, herunder et stort antal branchebetegnelser og formentlig samtlige bynavne i Danmark.

Jeg bemærker, at anmeldelserne ifølge denne særlige liste i overvejende grad er foretaget af 2 udbydere, hvoraf den ene efter det oplyste har været overordentlig tæt på beslutningsprocesserne, medens den anden udbyder ikke havde sæde i FIL's bestyrelse eller anden, mig bekendt direkte forbindelse til beslutningstagerne.

3. Forklaringer angående det nærmere forløb.

Det er ved kommissoriet pålagt mig at søge forklaringer indhentet fra den personkreds, der deltog i beslutningerne i januar 1997 og disses iværksættelse, herunder personer fra bestyrelsen i FIL samt medarbejdere i det daværende DK-Net A/S.

Som det rigtigt fremhæves i kommissoriet, har ingen pligt til at udtale sig til en advokatredegørelse, men der udtrykkes en

forhåbning om, at der formentlig vil være en generel forståelse for ønsket om, at disse forhold bringes på det rene.

Denne forhåbning er kun i meget begrænset omfang blevet opfyldt. Der har været rettet henvendelse til de fleste medlemmer af den daværende FIL-bestyrelse, men en del af medlemmerne har ikke kunnet opspores eller har adresser i udlandet. Af de relativt få personer, der har reageret på en opfordring til at medvirke i undersøgelsen, har nogle undslået sig med henvisning til manglende tid og lyst og henvist til, at det drejer sig om et "gammelt" sagsforløb, som ikke kan have større interesse i dag.

Det er kun lykkedes at få etableret en personlig samtale med en enkelt person fra den nævnte personkreds. Desuden har to personer givet visse oplysninger telefonisk.

Af hensyn til det forhold, at der alene kan refereres udtalelser fra en meget begrænset kreds, samt da udtalelserne ikke er afgivet under vidneansvar el.lign., har jeg besluttet at referere disse udtalelser i en så neutral form som muligt, d.v.s. uden at sætte navne på de enkelte oplysninger.

Med disse - ikke uvæsentlige - begrænsninger, fremstår der dog et relativt klart billede af begivenhedsforløbet i januar 1997.

Det tekniske ansvar for tilrettelæggelsen af det nye system, herunder de nye anmeldelsesformularer var lagt i hænderne på nogle få medarbejdere i DK-Net A/S. Det samme gjaldt selve udformningen af forslaget til de nye regler, idet det særligt var DK-Net A/S, der oplevede de praktiske vanskeligheder med at administrere de hidtil gældende regler. Der var daglige fortolkningsspørgsmål, og løsningerne af sådanne konflikter forekom ikke altid konsekvente og retfærdige.

Som ovenfor nævnt blev der i tilslutning til udsendelsen af pressemeddelelsen den 15/1 1997 også udsendt den nye elektroniske anmeldelsesformular, som herefter *skulle* benyttes ved anmeldelser af domænenavne.

Denne formular indeholdt et felt, der skulle sikre, at anmelderen kunne identificeres. En del af dette felt var benævnt Oa, FIL-Handle. Korrekt udfyldt ville anmeldelsen herefter slutte med dette handle, der bestod af ordet FIL samt et nummer, idet hvert FIL-medlem blev tildelt sit eget nummer til dette brug.

Det er vigtigt for forståelsen af forløbet at bemærke, at medens de nye reglers indhold uden tvivl har været kendt i en større eller mindre kreds en vis tid før den 15/1 1997, ligesom det samme formentlig har været gældende med hensyn til anmeldelsesformularens øvrige opbygning, var dette FIL-Handle, altså den enkelte udbyders nummer ikke kendt på forhånd. Nummeret blev genereret elektronisk og tilfældigt hos DK-Net A/S i selve det øjeblik, hvor det nye regelsæt blev udsendt til vedkommende FIL-medlem. Formålet var netop at sikre en entydig og ikke i forvejen kendt identifikationsmetode. Det er oplyst, at samtlige FIL-medlemmer vil have modtaget pressemeddelelsen med de nye formularer samt deres eget nummer inden for en periode af højst 2 minutter omkring kl. 13:00.

Medlemmerne havde således tiden frem til kl. 15:00 til at sætte sig ind i de nye regler og tilrette deres anmeldelser i overensstemmelse med formularen og det nødvendige FIL-Handle. Anmeldelser, der ikke i enhver henseende stemte med de nye krav, ville automatisk blive afvist af systemet.

På grund af forventningen om et meget stort antal anmeldelser i tiden umiddelbart efter reglernes ikrafttrædelse kl. 15:00, havde DK-Net A/S sørget for, at anmeldelserne kunne indgå til forskellige servere, idet man havde sikret sig aftaler med UNI-C og Tele Danmark om serverplads, hvortil kom DK-Net's egen server.

Om aftenen den 15/1 tømtes først UNI-C's mailservere, derefter de øvrige servere. Det blev konstateret, at de først indkomne anmeldelser på UNI-C's mailservere stammede fra UNI-C selv. Det blev herefter - angiveligt på nedennævnte, ekstraordinære bestyrelsesmøde i FIL besluttet, at tidspunktet for modtagelsen af UNI-C's anmeldelser og dermed registreringen af disse skulle forskydes med 3 timer, således at disse fik en tilsvarende dårligere prioritet.

Denne beslutning angives at være truffet som følge af, at en i UNI-C ansat medarbejder forud for pressemødet den 15.01.1997 kl. 15 havde lækket oplysninger til sin arbejdsgiver om den allerede vedtagne liberalisering af reglerne. Den tilsvarende meddelelse til de øvrige medlemmer af FIL skulle omvendt - som følge af en teknisk fejl - være blevet forsinket ca. 1/2 time efter pressemødet.

Det blev endvidere ved gennemsyn af de første anmeldelser konstateret, at et stort antal af disse ikke var forsynet med korrekt FIL-Handle, idet nummeret simpelthen manglede. Disse anmeldelser var derfor automatisk blevet afvist.

Der blev den 16. eller 17. januar 1997 afholdt et bestyrelsesmøde i FIL, og få timer efter dette mødes afholdelse blev de ansvarlige medarbejdere hos FIL beordret til at ændre registreringsprogrammet, således at de afviste anmeldelser skulle registreres trods det manglende FIL-Handle. Rent praktisk indebar dette, at samtlige de modtagne anmeldelser blev trukket ud af systemet, og samtlige anmeldelser blev efter tilretning af registreringsprogrammet som anført gennemført på ny, hvorved de fejlagtige anmeldelser med manglende FIL-Handle fik tillagt den prioritet, som tilkom dem efter deres oprindelige indsendelsestidspunkt, altså som om de havde været korrekt udfyldt fra starten.

Det skal dog hertil generelt bemærkes, at det ikke er klarlagt, om systemet har kunnet sikre, at de indkomne anmeldelser blev behandlet i præcis den rækkefølge, hvori de var blevet afsendt, netop fordi der blev benyttet 3 forskellige mailsere.

Yderligere bør det fremhæves, at en af de store udbydere - der i øvrigt ikke havde sæde i bestyrelsen - havde anmeldt en række domænenavne uden FIL-Handle, men tilsyneladende af egen drift nåede at rette dette, således at dette medlem allerede senere den 15. januar foretog anmeldelser af navne med korrekt FIL-Handle.

Endelig foreligger der fra nogle af de adspurgte samstemmende oplysninger om, at årsagen til at FIL's bestyrelse vedtog at fravige det tidligere aftalte varsel på 30 dage for ikrafttræden af ændrede

regler var et ønske om at gå, at nogle skulle benytte sig af denne periode til forberede en serie anmeldelser og herigennem benytte deres særlige viden til at sikre sig særligt værdifulde domænenavne. Det synes efter formuleringen af disse oplysninger til mig at have foresvævet i hvert fald nogle af bestyrelsens medlemmer, at der vist nok bestod en vis risiko for, at en relativt snæver kreds omkring FIL's bestyrelse allerede havde erhvervet sig et forspring i så henseende. Man frygtede dog angiveligt risikoen for, at denne insider-viden kunne brede sig og blive misbrugt af en større kreds, hvis man fastholdt 30-dages reglen.

Det er yderligere i denne forbindelse oplyst, at bestyrelsens beslutning om at fravige FIL's egne regler på dette punkt var enstemmig. Jeg har ikke haft adgang til at kontrollere oplysningerne f.eks. via bestyrelsens protokol.

V Analyse af retstilstanden

A Regelsættens karakter

1. Hjemmelssynspunkter

Som der er gjort rede for ovenfor i afsnit II, er styringen af internettet, herunder DNS baseret på aftaler, i sit udspring indgået med USA's regeringsmyndigheder. Området er ikke på det internationale plan reguleret ved mellemstatslige konventioner eller f.eks. EU-direktiver, og de forskellige lande, administratorer af DNS samt brugerne i øvrigt må, indtil området måtte blive reguleret ved internationale aftaler og national lovgivning, anses for at være bundet af det regelsystem, som er opbygget af IANA/ICANN.

Som beskrevet har ICANN dels fastlagt nogle grundregler, dels delegeret det tekniske og administrative ansvar for domænenavnesystemets funktion i de enkelte lande til lokale organisationer, for Danmarks vedkommende p.t. DIFO. Det er hermed overladt til de lokale repræsentanter at fastsætte og administrere hensigtsmæssige regler for systemets virkemåde i deres område.

Sådanne regler vil ikke være "godkendt" af ICANN, men må blot opfattes som fastsat med ICANN's indforståelse og som gældende, indtil den lokale organisation selv måtte ændre dem eller måtte blive udskiftet med en ny administrator, der fastsætter egne regler.

Dette unikke og lettere anarkistiske system for skabelse af gyldige regelsæt må således betragtes som den overordnede retskilde for det enkelte landområde, indtil der i overensstemmelse med landets egne sædvanlige procedurer måtte blive lovgivet for området eller udstedt tilsvarende, bindende retsfor skrifter.

Dette må igen have til følge, at DIFO på nuværende tidspunkt er hovedkilden til regeldannelsen omkring DNS i Danmark. Denne regeldannelse vil dog med tiden blive suppleret via de sædvanlige

retskilder, herunder særligt ved domspraksis i konflikter mellem DIFO og brugerne samt mellem disse indbyrdes.

Det er formentlig også uundgåeligt, at de almindelige, i forvejen gældende retsregler for beslægtede områder, eksempelvis navne- og varemærkeretten i konkrete konfliktsituationer må inddrages og vil påvirke udfaldet. Jeg må imidlertid opfatte situationen således, at de af ICANN, eller med hjemmel i aftaler med ICANN fastsatte regler for administrationen af og brugernes benyttelse af DNS i helt overvejende grad regulerer dette retsområde. Det betyder, at brugernes benyttelse af DNS sker på de betingelser, som til enhver tid følger af disse regler.

2. Reglernes tidsmæssige gyldighed.

Det var som ovenfor nævnt forudsat i aftalen af 13/6 1996, at de herved fastsatte regler ville være gældende, indtil de blev ændret med 30 dages varsel. Et tilsvarende varsel for ændringer ("mindst 1 måned") gælder ifølge DIFO's regelsæt af 2000.

Umiddelbart er disse regler klare og faste og giver efter en sædvanlig juridisk forståelse ingen muligheder for fortolkning, og da ingen af reglerne selv hjemler mulighed for en fravigelse af fristen i særlige tilfælde, synes det nærliggende at fastslå, at et nyt regelsæt eller regelændringer i øvrigt ikke med rette kan h=&= over for nogen, før det nævnte varsel er udløbet, idet de nye regler først herefter formelt er trådt i kraft. Spørgsmålet er imidlertid, om dette traditionelle og i og for sig selvfølgelige resultat har nogen praktisk relevans - i alt fald for besvarelsen af de spørgsmål, som er rejst i kommissoriet.

Det bemærkes, at 1997-reglerne ikke indeholdt ændringsbestemmelser af lignende art.

Fravigelsen af et fastsat varsel på f.eks. 30 dage for ikrafttræden af nye regler vil typisk ikke være til ulempe for brugerne, i særdeleshed ikke hvor de nye regler er mere liberale og ikke pålægger brugerne nye byrder af økonomisk eller anden art.

Tilbage bliver dog, at en uvarslet regelændring i visse tilfælde vil kunne opleves som et angreb på etablerede rettigheder eller berettigede forventninger som afskæres, og at fravigelse af varslet som sket i januar 1997 kan have andre uheldige virkninger. Spørgsmålet bliver imidlertid til syvende og sidst, hvilke *retsvirkninger* man eventuelt skulle knytte til en sådan tilsidesættelse af reglerne. Dette må formentlig afhænge af en helt konkret vurdering af konfliktsituationen, idet det næppe er relevant at tale om, at det nye regelsæt bliver ugyldigt.

Et hermed beslægtet spørgsmål, som kort er berørt ovenfor side 14 under gennemgangen af DIFO's regler, og som vil blive diskuteret mere indgående nedenfor i afsnit B, er hvorvidt nye regler på dette retsområde kan få tilbagevirkende kraft og således anvendes på registreringer, der er foretaget på basis af tidligere regelsæt.

3. Registrering, prioritet og prøvelse.

Som refereret ovenfor bygger alle de hidtil fastsatte regelsæt for Ak-området på et princip, hvorefter domænenavne skal anmeldes til en central hostmaster, der registrerer disse, eventuelt efter en vis prøvelse, der dog siden 15/1 1997 har begrænset sig til at fastslå, om det anmeldte navn i forvejen var registreret af en anden.

Der foregår med andre ord ikke nogen prøvelse af den materielle berettigelse af, at et givet navn anmeldes og herefter tages i brug. Det kan derfor siges, at et anmeldt navn ikke opnår nogen større gyldighed eller beskyttelse, end navnet i forvejen nyder, blot ved at blive registreret i DNS. Den eneste ekstra beskyttelse ligger i at senere, identiske anmeldelser vil blive afvist.

En registrering af et givet navn vil desuden kunne have betydning for indehaveren som bevis for, at det pågældende navn har været taget i brug fra en given dato og været opretholdt siden. Indenfor selve DNS-systemet er denne status formentlig af meget beskeden betydning, idet dens styrke efter min her beskrevne opfattelse står og falder med de til enhver tid fastsatte regler for domænenavne.

B DIFO's kompetence

1. Gældende regler

Med udgangspunkt i den helt unikke "hjemmelstilstand", som er forsøgt beskrevet ovenfor, tør man måske opstille den tese, at den lokale ansvarlige administrator, altså p.t. DIFO for .dk-området, til *enhver tid* kan beslutte, efter hvilke regler man herefter vil administrere navnesystemet - herunder altså beslutte at sætte tidligere fastsatte ændringsprocedurer og varsler ud af kraft. Sagt på en anden måde kan DIFO efter denne forståelse af systemet i dag behandle alle domænenavne i dk-området ens, uanset om de er registreret i 1996 eller 2001, nemlig efter de senest vedtagne regler, der med denne opfattelse tillægges tilbagevirkende kraft.

Der kan naturligvis rejses en række indvendinger imod en sådan retssætning, og nedenfor skal bl.a. diskuteres betydningen af "etablerede rettigheder". Det vil imidlertid ofte være praktisk nødvendigt, at den ansvarlige administrator kan anvende samme regler på alle registreringer. Et system, hvorefter administrator/hostmaster skal behandle de registrerede navne forskelligt, alt efter hvornår registreringen fandt sted, vil med de jævnlige opdateringer af reglerne kunne blive praktisk umuligt at håndtere.

Der vil endvidere i en lang række sammenhænge ikke opstå nævneværdige juridiske konflikter, hvis man følger det princip, at de aktuelt gældende regler anvendes generelt på alle.

Spørgsmålet er, om denne særdeles vidtgående kompetence alligevel må være undergivet begrænsninger hidrørende fra det traditionelle retssystem. Med andre ord, hvorvidt det må forlanges, at DIFO administrerer sin magt under respekt af de anerkendte retsgrundsætninger, som gælder i beslægtede situationer, altså om foreningens ledelse og afledt heraf foreningens andre organer, hostmaster m.v. er forpligtet til at administrere i overensstemmelse med sådanne retsgrundsætninger.

Det må på den ene side på ny understreges, at der p.t. ikke eksisterer lovgivning om internettets anvendelse i Danmark, og så

længe dette ikke er tilfældet, må konflikter om den formelle adgang til og tilstedeværelse inden for DNS i første række løses på grundlag af DIFO's egne regler.

På den anden side er det givet, at såvel Klagenævnet som danske domstole i vidt omfang må anvende gældende lovgivning og traditionel retsopfattelse, når de skal tage stilling til konflikter. Det er således tænkeligt, at en registrant bl.a. i kraft af registreringen af et bestemt domænenavn og aktiv benyttelse af dette kan have opnået varemærkeret i medfør af varemærkelovens § 3, nr. 2. Almindelige retsregler vil især komme til anvendelse i konflikter mellem forskellige private rettighedshavere, men også i konflikter om materielle problemer, der involverer DIFO.

2. Aftalesynspunkter

Som beskrevet ovenfor i afsnit III, indeholder DIFO's regler af 2000 et gebyrsystem, hvorefter registreringen skal fornyes og nyt gebyr betales efter ca. 12 måneder. Samtidig skal registranten - eventuelt gennem fuldmægtig - over for DK-Hostmaster A/S bekræfte, at fornyelsen sker "i henhold til de af DIFO fastsatte gældende regler for registrering og ibrugtagning af domænenavne under Toplevel- domænet .dk".

Denne regel er naturligvis velegnet til at sikre beviset for, at registranten ikke senere kan påberåbe sig ukendskab til, på hvilket retligt grundlag det anmeldte domænenavn er optaget i systemet. Det er imidlertid samtidig en mekanisme, der tilstræber at bevirke, at det pågældende retsgrundlag så at sige opdateres i takt med, at hvert enkelt navn fornyes, og dermed samtidig at sikre mod den indsigelse, at nye regler ikke kan få gyldighed over for allerede registrerede navne. Sagt på en anden måde holder et givet retsgrundlag og de hertil knyttede forventninger højst i 12 måneder. Dette forhold er i sig selv et udmærket argument for at nedtone

betydningen af sådanne forventninger. Forholdet kan beskrives som en art tidsbegrænset kontrakt.

Denne retlige figur har stået sin prøve i praksis, idet synspunktet har været påberåbt af DIFO i en forbudssag, anlagt mod DIFO af

en registrant ved fogedretten i København. Fogedrettens kendelse, der er under anke til Østre Landsret, faldt ud til DIFO's fordel, og afviste at give registranten medhold i en begæring om forbud mod, at DIFO sletter et registreret navn efter den særlige regel i det nye regelsæt § 4 om inddragelse af visse domænenavne i almenhedens interesse, altså en ekspropriationslignende tilegnelse.

Konflikten og afgørelsen skal ikke nærmere refereres her, men som en del af begrundelsen for sin afgørelse anfører fogedretten i kendelsen, at vedkommende navn er registreret efter DIFO's regler, og at registrantens efterfølgende betaling af årsafgift i forening med den forlangte bekræftelse måtte medføre, at registranten (rekvirenten) var bundet af DIFO's nye regelsæt, herunder den omhandlede § 4, som ikke var gældende ved den oprindelige registrering af navnet.

Der er igen her tale om en noget firkantet retlig figur, hvis holdbarhed næppe kan anses som endeligt dokumenteret ved en enkelt fogedkendelse, men dens eksistens falder godt i tråd med det almindelige, meget vidtgående hjemmelssynspunkt og antagelsen af, at et domænenavn kun kan befinde sig på internettet under de betingelser, som til enhver tid fastsættes for dette ophold.

3. Foreningsretlige regler

Da der i mit kommissorium særskilt er peget på de foreningsretlige regler, skal dette emne her kort berøres i forbindelse med omtalen af DIFO's kompetence.

Problemstillingen er relevant for så vidt som DIFO er en forening. Brugerne nyder imidlertid ikke rettigheder som medlemmer hvilket dog ikke udelukker, at de beføjelser, som DIFO udøver i relation til kredsen af brugere, også kan bedømmes efter foreningsretlige synspunkter.

Disse synspunkter rækker dog næppe videre end til et udsagn om, at DIFO skal indrette sine grundregler, og Hostmaster administrere efter disse på en måde, så ingen enkelt bruger behandles anderledes end andre tilsvarende brugere, uden bestemte saglige grunde. Som

følge af konstruktionen er der her mere tale om en art forvaltningsretlig end om en foreningsretlig grundsætning.

I kommissoriets omtale af foreningsretlige perspektiver ligger imidlertid også nok snarere en tvivl om, hvorvidt de enkelte medlemmer af FIL ved regelændringen i januar 1997 blev behandlet lige i overensstemmelse en sådan grundsætning. Det skal herved erindres, at adgangen til at registrere navne i DNS både før og efter regelændringen i 1997 var forbeholdt de internetleverandører, som var medlemmer af FIL.

Spørgsmålet vil blive forsøgt besvaret under nedenstående afsnit VI.

C Etablerede rettigheder

I de fleste juridiske sammenhænge er det et anerkendt og sundt princip at henvise til, at man har - og har ret til at beholde - en given retsposition, fordi man har en faktisk position, som man har erhvervet i god tro, haft i længere tid, måske betalt vederlag for og i alle tilfælde indrettet sig på at have, etc.

Argumentet er ofte bæredygtigt, men fremføres med særlig styrke i situationer, hvor indehaverens faktiske position måske er mere iøjnefaldende end hans materielle berettigelse. Det klareste eksempel herpå er selve begrebet hævd, der jo kort sagt går ud på, at en uret gennem tilstrækkelig lang tids modgående brug bliver til en rettighed.

I diskussionen om retten til at bevare engang registrerede domænenavne er synspunktet som forventeligt også blevet fremført. Det ses således bl.a. gjort gældende, at DIFO overhovedet ikke har nogen hjemmel til inddragelse af navne, der er registret før DIFO's regler af 21. februar 2000 trådte i kraft.

Det har endvidere været fremført, at et domænenavn har en økonomisk værdi for indehaveren og dermed udgør et formuegode i traditionel forstand. Enhver ensidig inddragelse af et sådant navn vil derfor have karakter af en slags ekspropriation. Heri ligger uden tvivl en betragtning om, at DIFO - såfremt foreningen måtte have

eller tiltage sig hjemmel til at inddrage et registreret domænenavn - bliver forpligtet til at svare indehaveren fuld erstatning for navnets økonomiske markedsværdi, og ikke blot "en rimelig godtgørelse" som anført i DIFO's regelsæt, § 4.1.

Fra DIFO's side er det omvendt (i den ovenfor nævnte forbudssag) med styrke blevet fremført, at regelsættens grundlov, RFC-1591 (jf. side 6) fastslår det nærmest bibelske princip, at al tale om "rettigheder" og "ejendomsret" på internettet bør forstumme, og at aktørerne hellere bør interessere sig for deres ansvar og muligheden for at tjene samfundet.

Også dette synspunkt synes i høj grad tiltrådt ved fagedkendelsen, der konstaterer, at et registeret domænenavn vel giver indehaveren en vis ret, men at denne navnlig under hensyn til RFC-1591 er "af særdeles usikker rækkevidde".

Denne vurdering indebærer, at DIFO i kraft af sin særlige status som "lovgiver" på området samt i kraft af det særlige aftalesynspunkt, der cementerer DIFO's regler, har en bred margin for at bestemme, på hvilke vilkår brugerne til enhver tid befinder sig i systemet.

Det forekommer mig rimeligt at tilføje, at betragtninger om etablerede formuegoder, ekspropriation o.lign. til en vis grad forudsætter det, som skal bevises, nemlig at den faktisk etablerede, økonomiske værdi, som måtte følge af registrering i DNS, i sig selv skaber et retsbeskyttet formuegode. Kun kommende retspraksis kan dog vise, i hvilket omfang domstolene foretrækker at lægge hovedvægten på traditionelle synspunkter om beskyttelsen af individuelle formuegoder, frem for på de helt specielle vilkår, der omgærdner brugernes tilstedeværelse på internettet.

Som et afsluttende indlæg i denne teoretiske diskussion bør medtages, at det er fastslået i ICANN's regler om uddelegering og administration af Landekode-domæner, at den til enhver tid autoriserede administrator for et landområde ikke erhverver nogen privat, intellektuel rettighed eller anden ejendomsret til selve Landekode-domænet. Det er nærliggende at fastslå, at adgangen til at sammenkæde sekundære domænenavne med en given Landekode

(eller andet Top Level Domæne) heller ikke skaber nogen ejerrettigheder i dette specielle system.

VI Undersøgelsens resultater

A Overgangen fra 1996-reglerne til 1997-reglerne.

Jeg har ovenfor i afsnit IV redegjort for, under hvilke faktiske omstændigheder overgangen fra det tidligere til det nye regelsæt fandt sted i januar 1997 - i det omfang det foreliggende materiale og de indhentede oplysninger har gjort det muligt at give en sådan fremstilling.

Hvad angår de retlige omstændigheder ved regelændringen, har jeg allerede konstateret, at varslet for ændring af de tidligere regler på 30 dage ikke blev overholdt, idet de nye regler blev sat i kraft med praktisk taget omgående virkning.

Som anført i afsnit III, 1 og 2 var såvel reglerne af 13/6 1996 som reglerne af 15/1 1997 fastsat af bestyrelsen for FIL. Det bør også gentages, at denne forening på daværende tidspunkt var IANA's officielle administrator af DNS for .&-området.

Det er også i III, 1 beskrevet, at "reglerne" fremtrådte som bilag til en aftale mellem FIL og DK-Net A/S, og at ændringsreglen ikke var indeholdt i selve regelsættet, men derimod i aftalen, som primært skulle regulere Hostmasterfunktionen.

Aftalens § 8 forudsatte, at reglerne i givet fald kunne ændres af det såkaldte Hostmasterudvalg under FIL's bestyrelse. Det kan næppe udelukkes, at bestyrelsen - som "lovgiveren" på området - har haft den opfattelse, at reglerne (herunder 30-dages reglen) når som helst kunne ophæves eller ændres uden varsel, såfremt bestyrelsen selv besluttede dette, i alt fald ved en enstemmig beslutning. Det er som nævnt oplyst over for mig, at beslutningen den 15/1 1997 var enstemmig.

Hvis en sådan antagelse måtte have gjort sig gældende i bestyrelsen, falder den for så vidt udmærket i tråd med de hjemmelsynspunkter, som jeg har udviklet ovenfor i afsnit V A, 1 og B, her primært møntet på DIFO's kompetence.

Det kan under alle omstændigheder klart konstateres, at de indtil januar 1997 gældende regler og vedtagelser, fastsat af FIL, *ikke* blev fulgt ved ændringen den 15/1 1997.

Den procedure, som bestyrelsen ifølge det for mig oplyste fulgte i den umiddelbart efterfølgende fase, d.v.s. vedtagelsen om at forskyde retsvirkningerne af anmeldelserne fra UNI-C samt ikke mindst vedtagelsen om at se bort fra visse fejl ved den første serie anmeldelser og lade hele registreringsproceduren gå om, som om disse fejl ikke forelå, forekommer særligt ejendommeligt og vækker i sig selv nogen bekymring for, om foreningens egne, nye regler blev overholdt, eller om disse blev tilpasset en eller anden mindre lødig dagsorden, alt efter som behovet viste sig.

I kommissoriet spørges også, om andre relevante - herunder foreningsretlige - regler blev fulgt i forbindelse med bestyrelsens vedtagelser i dagene omkring den 15. januar 1997. Jeg har allerede ovenfor strejft de foreningsretlige regler og vil her ganske kort konstatere, at et eventuelt, bevidst misbrug fra bestyrelsens side af en speciel forhåndsviden til fordel for bestemte personer eller virksomheder med nær tilknytning til bestyrelsen efter min vurdering ville indebære et klart brud på den foreningsretlige lighedsgrundsætning, idet nogle af FIL's medlemmer i givet fald er blevet frataget muligheden for at konkurrere på lige fod med de bedre informerede (bestyrelses)medlemmer om en række attraktive domænenavne, som blev anmeldt i bundter umiddelbart efter at liberaliseringen trådte i kraft. Hele spørgsmålet om eventuelt misbrug af forhåndsviden vil blive gennemgået i det følgende afsnit B.

Det kan foreløbig indvendes, at alle medlemmer havde samme formelle adgang til det nye system på samme tid, og at alle må have vidst, at en liberalisering var på vej og derfor har været opfordret til at forberede sig. Der er således ingen, der er blevet frataget deres rettigheder som medlemmer ud *beslutninger* fra foreningens kompetente organer. Det er imidlertid en ringe trøst, hvis de reelle muligheder for "outsiderne" har været markant ringere end andre medlemmers.

Der er intet oplyst om, hvorvidt der i foreningen skulle have været ført nogen form for almindelig medlemsdebat om den mest korrekte fremgangsmåde, inden bestyrelsen den 16. eller 17. januar 1997 vedtog at fravige de formelle krav til rettidig og korrekt anmeldelse med nyt FIL-Handle og derved komme de anmeldere til undsætning, som så at sige havde tyvstartet.

B Insider-vinklen.

Det lige behandlede spørgsmål hænger nøje sammen med kommissoriets næste hovedspørgsmål - om det i forbindelse med det efterfølgende forløb kan konstateres, at der er registreret dk-domænenavne af eller for personer, der ved registreringen har haft en viden om de nye regler, som almenheden ikke har haft.

Som dette spørgsmål er formuleret, kan det med stor sikkerhed besvares bekræftende. Det er efter det beskrevne forløb ret klart, at en overvældende del af de godt 7000 anmeldelser, som indløb umiddelbart efter regelændringen, har været forberedt en vis tid inden den 15/1. Selv om man - velvilligt - antager, at de direkte, praktiske handlinger med henblik på anmeldelserne først er blevet sat i gang efter den 15/1 1997, kl. 13:00, forekommer det ganske udelukket at forestille sig, at også planerne for disse anmeldelser er blevet lagt efter dette tidspunkt. Det er derfor mere tvangsfrit at forestille sig, at nogen - som jeg har udtrykt det i et tidligere afsnit - har glædet sig til liberaliseringen og har taget forskud på glæden ved at forberede sig til at anmelde en lang række navne, så snart frigivelsen var trådt i kraft og den nærmere procedure offentliggjort.

Det er lige så uundgåeligt at fastslå, at udformningen af de nye regler må have været under overvejelse et vist stykke tid, og at i hvert fald hovedprincipperne for disse regler - der i sig selv var uhyre enkle og kortfattede - må have været drøftet på højeste plan, hvilket vil sige i FIL's bestyrelse. Medlemmerne af denne bestyrelse har med andre ord haft en faktisk viden om de påtænkte ændringer, disses generelle indhold og sigte samt det forventede tidspunkt for reglernes vedtagelse og ikrafttræden. Navnlig det sidste kom i høj grad til at bero på bestyrelsens egen beslutning, der blev ledsaget af den lettere komiske begrundelse for omgående ikrafttræden, at man herved ville modvirke misbrug af insiderviden.

Hele denne situation skal på godt og ondt vurderes i sammenhæng med, at medlemmerne af FIL havde monopol på at forestå anmeldelse af domænenavne, samt at medlemmerne er erhvervsvirksomheder, som lever af at udbyde tjenester på internettet, herunder domæneadresser og lignende services baseret på domænenavne, til almenheden.

Der er derfor intet ejendommeligt i, og næppe heller noget kritisabelt i, om FIL's medlemmer generelt skulle benytte sig af liberaliseringen til at sikre deres egen virksomhed og dennes kunder så mange "gode navne" som muligt. Anmeldelserne skulle også efter de nye regler i alle tilfælde gå igennem et FIL-medlem, således at udbredelsen af de mere liberale regler i alle tilfælde måtte forventes kanaliseret gennem de større internetudbydere, som selv ville sørge for at holde deres potentielle kunder informeret om, hvad markedet nu rummede af muligheder.

Det er derimod temmelig problematisk, såfremt den mere præcise forhåndsviden om liberaliseringen, som må formodes at have været til stede hos FIL's ØstymlesrnaWø— (og muligvis herudover en snæver kreds af personer omkring bestyrelsen og DK-Net) blev udnyttet til at skaffe de pågældende personers virksomheder et solidt tidsmæssigt forspring, hvadenten personerne var ejere af eller ansatte i disse virksomheder.

Det er foran oplyst, at ca. 88% af de første "nye" anmeldelser hidrørte fra 8 FIL-medlemmer ud af i alt ca. 60 medlemmer. En nærmere analyse viser dog, at kun et mindre antal af de aktører, som var særligt flittige med anmeldelser i de første dage omkring liberaliseringen, havde sæde i foreningens bestyrelse på dette tidspunkt. Bestyrelsen bestod efter det for mig oplyste af i alt 7 personer. Af de virksomheder, som de pågældende var tilknyttet, er de 4 relativt sparsomt repræsenteret på listerne over de første dages anmeldelser. Omvendt er 2 andre virksomheder iøjnefaldende hyppigt repræsenteret blandt de første anmeldelser, men det er dog kun den ene af disse, der optræder på den ovenfor side 17 omtalte særlige liste. Det syvende bestyrelsesmedlem repræsenterede DK-Net A/S.

Det virker umiddelbart påfaldende, at energien og opfindsomheden hos FIL's medlemskreds i en så skelsættende, ny situation åbenbart har været koncentreret hos et lille mindretal af medlemmerne. Hvis man heraf vil drage den slutning, som er nærliggende, indebærer dette, at enkelte af bestyrelsens medlemmer har udnyttet deres forhåndsviden til fordel for deres egen virksomhed.

Jeg nødsages imidlertid til på ny at understrege, at mine undersøgelser ikke har givet mig mulighed for at få belyst en sådan mistanke nærmere. Som det fremgår af det ovenfor anførte, hviler mine udsagn i det væsentlige på skriftligt materiale og en form for statistisk vurdering. Enhver må således gøre op med sig selv, om de fremhævede fakta giver basis for den slutning, som jeg betegner som nærliggende.

Jeg føler trang til yderligere at tilføje, at mine sparsomme drøftelser med tidligere medlemmer af FIL's bestyrelse fra en enkelt person fremkaldte en bemærkning om, at min undersøgelse nok havde en anden dagsorden end den, der fremgik umiddelbart af kommissoriet, nemlig at forsøge at skabe grundlag for at ramme enkelte bestyrelsesmedlemmer personligt. Jeg skal ikke kunne sige, hvorledes den tanke har kunnet opstå.

C Mulige konsekvenser

Ifølge kommissoriets tredje led anmodes udrederen om at tilkendegive sin vurdering af forskellige spørgsmål, i det omfang det ved undersøgelsen af ovenstående hovedspørgsmål er konstateret, at der er sket brud på FIL's egne regler og vedtagelser, eller andre retsregler.

Da jeg ovenfor har konstateret, at denne forudsætning er til stede, skal de supplerende spørgsmål her forsøges besvaret som følger:

Der spørges først, om der har været og endnu vil være retligt grundlag for, at der fra DIFO's side rejses krav mod nogen, hvis domæneregistrering hidrører fra perioden omkring ændringens ikraftsættelse (uanset om den nu registrerede indehaver selv oprindelig lod registreringen foretage). Der skal ved besvarelsen ses bort fra varemærke- eller kendetegnsretlige regler.

Besvarelsen af dette spørgsmål må være præget af, at de mulige krænkelse fandt sted i januar 1997, medens DIFO først er stiftet medio 1999 og DIFO's første regelsæt først sat i kraft den 21. februar 2000. Det er altså ikke muligt at lade som om DIFO havde mulighed for at skride ind over for eventuelt misbrug allerede i 1997.

Det forhold at de muligt uretmæssige registreringer foreløbig har stået uantastet i godt 4 1/2 år, kan dog ikke undgå at påvirke besvarelsen, i særdeleshed når der skal ses bort fra, at nogle af de registrerede navne eventuelt krænker individuelle varemærkeret-tigheder eller lignende.

Rent bortset herfra, er det ikke let at få øje på, hvilke krav DIFO i dag skulle kunne rejse mod nogen, og med hvilken hjemmel - når vel at mærke bortses fra det særlige "krav", som kan siges at ligge i en eventuel tilbagekaldelse af registrerede domænenavne, jf. nedenfor under 3°.

Der tilkommer i øvrigt efter mit skøn ikke DIFO nogen særlige reaktionsmuligheder, hverken over for medlemmer af FIL's daværende bestyrelse, FIL's medlemsvirksomheder eller de kunder, som har erhvervet brugsretten til et domænenavn, som blev anmeldt i de hektiske januar-dage i 1997, dels fordi DIFO ikke er udstyret med nogen særlig hjemmel til at rejse sådanne krav, dels næppe heller ville have fornøden retlig interesse heri.

- 2° Der spørges dernæst, om der i forbindelse med det beskrevne forløb er begået overtrædelse af strafferetlige, markedsføringsretlige eller lignende regelsæt.

Allerede som følge af det meget spinkle grundlag, som jeg har for at vurdere enkeltpersoners adfærd omkring regelændringen i 1997, må det forekomme vanskeligt og ligefrem betænkeligt at forsøge at konstatere lovovertrædelser. Spørgsmålet kan dog forsøges besvaret ud fra mere generelle overvejelser.

Straffelovens 279a om "databedrageri" er møntet på andre og mere teknisk betonedede forseelser, hvorved der enten er foretaget et ulovligt indgreb i grundlaget for den elektroniske databehandling

eller en form for forfalskning af de oplysninger, som skal indgå i en senere databehandling. I den foreliggende situation er reglerne for den korrekte databehandling imidlertid blevet fulgt, om end efter en tilpasning af reglerne i noget, som man formentlig kun tør kalde relativ åbenhed. Spillereglerne for databehandlingen blev ændret, men de foreliggende data blev herefter korrekt indtastet og behandlet.

Jeg har dernæst overvejet, om der kunne drages paralleller fra den børsretlige lovgivning og de børsetiske regler. De pågældende regler er imidlertid meget specifikt udformet og møntet på handlen med værdipapirer og behovet for at beskytte kursdannelsen. Det vil efter min mening være hasarderet at forsøge at drage analogier fra disse regler til den foreliggende situation omkring anmeldelse af domænenavne. Tilsvarende gælder reglerne i Aktieselskabslovens 53.

Ej heller konkurrencelovens regler - der primært berører ulovlige aftaler - skønnes relevante for problemstillingen.

Det er så vidt ses heller ikke muligt at henhøre de kritiserede handlinger under nogen regel i markedsføringsloven. Denne lov drejer sig i alt væsentligt om personers og firmaers adfærd, rettet mod markedet, herunder konkurrenter. Tilegnelse af en gunstig position på markedet ses ikke reguleret ved loven, når bortses fra tilegnelse af erhvervshemmeligheder - hvilket der ikke her er tale om - samt egentlige krænkelse af varemærker og andre kendetegn, som falder udenfor området for nærværende undersøgelse.

Endelig spørges, hvilke reaktionsmuligheder DIFO i dag måtte have i anledning af det passerede, herunder mulighed for at kalde domænenavne tilbage, eventuelt i forbindelse med tilbud om genregistrering efter DIFO's nærmere bestemmelse. Der spørges særligt, om en sådan tilbagekaldelse m.v. i givet fald vil kunne påføre DIFO et erstatningsretligt ansvar.

Jeg har ovenfor fastslået, at DIFO har en nærmest ubegrænset hjemmel til at administrere domænenavnereglerne for dk-området og at fastsætte sine egne regler herfor og endog tillægge disse tilbagevirkende kraft. Selv DIFO må imidlertid administrere efter et

regelsæt, og DIFO's regler må være udformet efter almene og retfærdige synspunkter, hvis de skal forventes lagt til grund af danske domstole, som til syvende og sidst skal afgøre de konflikter, som måtte udspringe af reglerne eller deres håndhævelse.

DIFO's gældende regelsæt indeholder 2 forskellige sæt bestemmelser om bortfald/sletning af registrerede domænenavne:

Først og fremmest beskriver § 2.4 i underafsnittene a - h en række specifikke situationer, hvor en registrering skal slettes eller ændres af DK-Hostmaster A/S. Af interesse for nærværende undersøgelse skønnes kun reglerne under litra a. og litra c. at være. Litra a. forskriver en sletning af et navn, hvor der foreligger en afgørelse herom fra Klagenævnet for Domænenavne eller en enstemmig beslutning i DIFO's bestyrelse, som ikke af registranten er blevet indbragt for Klagenævnet inden 14 dage. Endvidere gælder ifølge litra c., at sletning sker, hvis domænenavnet åbenbart bruges i strid med dansk lovgivning eller med reglerne offentliggjort af DIFO, og der foreligger en begæring fra den kompetente myndighed om fjernelse af den pågældende registrering. Sidstnævnte regel forudsætter efter formuleringen en begæring fra en (udenforstående) kompetent myndighed, men må i sagens natur også kunne benyttes som baggrund for en selvstændig beslutning af DIFO's bestyrelse som nævnt i litra a.

Disse regler er som ovenfor fastslået - eller vil i forbindelse med genregistrering blive - bindende for samtlige registranter af domænenavne i .dk-området. Formelt set giver reglerne DIFO's bestyrelse tilstrækkelig hjemmel til at inddrage et hvilket som helst domænenavn.

Materielt set og for en praktisk betragtning er denne beføjelse dog begrænset. Uanset DIFO's mange gange fremhævede suveræne indflydelse på DNS-systemet, vil DIFO's afgørelser i praksis skulle kunne holde for en juridisk efterprøvelse, enten ved Klagenævnet for Domænenavne eller ved danske domstole, og denne efterprøvelse vil inddrage alle de traditionelle juridiske vurderinger.

Reglen i § 2.4, litra a. bliver på denne baggrund en rent formel hjemmel, der i virkeligheden blot afgør, hvornår DK-Hostmaster

rent teknisk kan foretage en sletning, efter at en afgørelse - efter andre, selvstændige regler - er truffet.

Tilbage bliver altså reglen i litra c., hvis rækkevidde forekommer uklar. For det første er det ejendommeligt, at der tilsyneladende altid skal foreligge en begæring fra en udenforstående myndighed, f.eks. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen eller Patent- og Varemærkestyrelsen. For det andet skal der efter reglen være tale om, at domænenavnet "åbenbart bruges i strid med dansk lovgivning", hvilket må forstås som specifikke lovregler, eller i strid med "reglerne offentliggjort af DIFO". Krænkelser af DIFO's regler vil imidlertid i praksis næppe kunne tænkes påtalt af andre myndigheder end DIFO's egne organer.

De i nærværende redegørelse beskrevne forhold er, uanset hvad man ellers mener om dem, ikke i strid med konkrete danske lovregler. Bortset herfra er der som mange gange understreget tale om en bevismæssigt noget diffus situation, hvortil kommer at de kritisable forhold så at sige blev ophøjet til "gældende ret" af de daværende kompetente organer.

Lige så lidt er det muligt at hævde, at de pågældende uregelmæssigheder er i strid med nogen konkret regel, fastsat af DIFO, selvom man vil tillægge DIFO's regler tilbagevirkende kraft.

Som tidligere beskrevet har DIFO i sit nyeste regelsæt dog indføjet en regel i X4.1 om inddragelse af visse domænenavne i almenhedens interesse, eventuelt mod en godtgørelse. Denne regel indeholder efter mit skøn ikke tilnærmelsesvis fornøden hjemmel til at tilbagekalde domænenavne, som blev registreret i 1997 under de foran beskrevne omstændigheder. Det vil være umuligt generelt at hævde, at en sådan tilbagekaldelse ville være "i almenhedens interesse". Det forhold, at der tilsyneladende fra enkelte FIL-medlemmers side er handlet kritisabelt i forbindelse med regelændringen i januar 1997, kan ikke medføre, at de pågældende firmaer, deres kunder eller disses successorer har fortabt deres rettigheder - hvor usikker disses rækkevidde end måtte være.

Det ligger i det sagte, at den i spørgsmålet omtalte sletning af domænenavne registreret i januar 1997 ikke kan forventes godkendt

af klagenævnet eller danske domstole. Under denne synsvinkel er det derfor ikke nødvendigt at tage stilling til, om en sletning vil kunne udløse et erstatningsansvar for DIFO.

---0000000---

Tilbage bliver, hvis man lægger mine vurderinger til grund såvel med hensyn til DIFO's principielle omnipotens som med hensyn til DIFO's konkrete beføjelser under gældende ret, herunder DIFO's egne regler, alene følgende spørgsmål:

Kan DIFO gennem en *nyændring* af sine regler skabe den fornødne sikre hjemmel for at foretage indgreb mod de navne, som efter DIFO's bestyrelses skøn er opnået på et ulovligt, ukorrekt eller måske blot uretfærdigt grundlag ? Kan man med andre ord i dag indføre en *lex specialis*, som er direkte møntet på at fjerne retsgrundlaget for visse af de i januar 1997 registrerede navne ? Igen må svaret være, at dette er formelt muligt, men i praksis ikke farbart. Det vil være mere end vanskeligt at give en sådan regel et indhold, der er tilpas skarpt til at ramme de anmeldere, som man gerne vil fratage en fordel - og kun disse, og som i det hele taget er baseret på anerkendelsesværdige og håndterbare kriterier.

Et sådant forsøg på at skærpe DIFO's egen hjemmel (med tilbagevirkende kraft) vil således efter min bestemte opfattelse møde den samme modstand som et forsøg på at anvende de gældende regler.

Skulle denne øvelse imidlertid lykkes, forekommer det nærliggende at antage, at domstolene, særligt i lyset af tidsforløbet, vil tilkende de nuværende indehavere af brugsretten til sløjfede navne en økonomisk godtgørelse. Rækkevidden heraf er formentlig uoverskuelig.

Endelig må man rejse det gode spørgsmål, hvad der i givet fald skulle ske med de inddragne navne. For de navnes vedkommende, som ikke allerede kan inddrages efter reglerne i § 4.1, vil det som udgangspunkt kun være de nuværende rettighedshaveres prioritet, som i givet fald vil blive annulleret. Det betyder, at de pågældende navne frit kan anmeldes af enhver, herunder af dem, som netop har

mistet retten. Dette kunne medføre et nyt, særdeles interessant kapløb.

Som en sidste bemærkning vil jeg dog tilføje, at det måske alligevel er en overvejelse værd at skabe en udvidet, mere almindelig hjemmel for inddragelse af domænenavne, som skønnes opnået eller anmeldt under omstændigheder, som strider mod "lov og ærbarhed" eller lignende elastiske begreber. At en sådan regel vil levne de kompetente organer et bredt skøn og teoretisk åbne for vilkårlige afgørelser, vil retsordenen nok kunne tåle, blot reglen administreres nogenlunde prompte og konsekvent.

København, den 7. september 2001

per Harder